

Band 2

Ja, så var det en lördag. Så låg han hemma och vila sig. Och käringen gick därinne och roda. Så kom där fram där var en som hade vatt skogvaktare på Slätteröd förr. Och han blev förfallen. Han gick på tegelbruket sen. Kom han in om dörren. Så sa han: God dag , Elna. Är Jöns hemma? – Nja, vad vill du? – Jo, där är auktion på Hækkeberga idag och jag ville han kunde följa med. – Nja, det vet jag inte, sa hon. Ska du följa med, Jöns? – Ja. Ja. Och så gav vi oss iväg. Det är väl märka gubben som pratar om det. Och när vi kom på auktionen, där var bra med folk och så var där två tattare som sålde brännvin supavis, litern med vad det beträffar. Den ene som sålde supavis, där fick di fyrastyvers bullar till Och så blev auktionen slut. Så sa Frans: Hör du, bäste bror, vi får väl ha en sup med oss hem. Ja. Köp ett stop. Ja. Och Frans han gick ner. Men så han som

hade fyrastyvers kagor han hade fått utsålt. Så kom Frans opp och så sa han: Ja, bäste bror, han hade rent sålt ut, för alla kagorna var slut med. Ja, gå ner till den andre tattaren och hör om han har något. Men han var på dåligt humör. Ja, jag gick ner och så sa jag: Hör du bäste bror, kan du sälja mig ett stop brännvin? – Har ni inte köpt något av mig förr så behöver ni min själ inte köpa något av mig nu, sa han. Han hade ett helt ankare med brännvin. Så kom Frans upp till mig och så sa han: Hör du bäste bror, han ville inte sälja något till mig. – Gå ner och slå den jäveln på skallen! Ja, Frans han tog en knölpåk i en risbunke och så gick han ner: Hör du bäste bror, vill du inte sälja nåt? – Nej, min själ, har ni inte köpte nåt av mig förr behöver ni inte köpa nåt av mig nu. Pang på skallen på gubben! Den vände benen i vädret och upp igen och till bens. Frans han titta sig litt omkring och så tog han kaggen under rocken. Så gick han upp och så sa han: Hör du bäste bror, han ville inte sälja nåt till mig men jag la han på skallen och så skava han ifrån kaggen, den har jag här. Ja, och så vi hem till Frans och där satt vi och söp till Frans han ramla under bordet och blev liggandes där. Och så gick jag hem. Så om söndagmorgonen så låg jag i kammaren. Och jag var ju dålig. Och kärringen gick i stuan och ordna och rätt var det var hörde jag ett farligt larmande i farstun. Och så kom Frans in. – Hör du mor, sa han, har du Jöns hemma? – Nej! Och sen vad vill du han? Förbannade svin, hurdan ser du ut?! – Ja, jag trillade ju ner i den härnade mägerlgraven när jag gick hit men jag tog mig upp igen. Så var han klädd i en bonjour som hade varit svart men var brun och så hade han mollskinnsböjsor och så träskor Och det spr.... i alla håll och kanter. – Är inte Jöns hemma? – Nä, men du ser ju för jävlig ut, sa kärringen. – Men vill du låna mig en spegel och en kam så ska jag snygga upp mig lite, sa Frans. Så stod kammardörren på glänt och när Frans stod och kammade sig så fick han se att Jöns låg inne i sängen. Och Frans han kom in. – God dag på dig bäste bror, det var roligt du var hemma. Nu ska vi ha oss en. Så hade han en litersflaska i var skjörtalomma på bonjouren slog emot. – Nu ska vi ha oss en. Han satte sig på sängakanten och så tog vi oss några jamare.

Men så blev jag sulten. Och så sa jag till kvingan: Vi ska ha litta mad. Ja, hon var vid gott humör för jag hade inte ölagt något på marknaden i pengaväg. Hon tyckte att ett par fyllehungar behövde inte göra så stort. Hon stekte pantofflor och så satte hon pannejärnet på bordet på en trefot. Vi tog ur pannejärnet med knivar. Så tog vi och brände några supar till. Till slut kunde Frans inte ramma några panntofflor med kniven utan han tog med näven i pannejärnet. Och så tog han lika mycket utanom i foten och klinte ner sig i hela synen.. Jag tyckte att det började bli litet otrevligt. Så sa jag till Frans: Ja, jag ska gå till körkan. – Ja, då ska jag med gå till körkan. – Nja, du ska så fan heller. Du kan inte gå till körkan som du ser ut. – Men du förstår, jag har en bror som är jägare på Havgård. Jag ska gå ner och hälsa på han.ett slag. Och så följdes vi åt till kyrkan och jag gick in genom grinden och gick in och satte mig ända framme vid altaret, för jag var inte full, sa han. Och rätt vad det var så hördes så gick Frans in i södergrinden. Så hörde jag ett farligt snitsande och skramlande och så kom Frans in där i all sin prakt med bonjouren och en litersflaska i var baklomma och halsarna slog ihopa så att det skramlade efter det, träskor på, trava. Fick han syn på mig. – Det var bra du var däruppe, bästa bror, nu ska vi ha oss en.. Jag gjorde mig så liten jag kunde. Men Frans han kom upp och gick in i bänken till mig och hala upp en flaska. Men så börja klockaren att spela. Så sa Frans: Tyst! Vad är det för en di tar! Jo det är den: /sjunger/ Det viskar ute i den stilla dalen det det var ett slag utav näktergalen. Hut i helvete, skräddarjävel, Hörlin han var kyrkoväktare, han kom och skulle dra han ur bänken. Hut i helvete, du skräddarjävel..... Men så kom nämndemannen ur kyrkan. Så fick han böta 25 kronor för kyrkobot. Det är verklig sanning.

Ja, så hade vi en gammal gubbe som hette Lars Ström. Han var fodermarsk. Och han var alltid van att gå ner på kontoret och få sig ett horn om mornarna, ett var kohorn. Där gick ungefär två stora supar i det. Så en morgon kom Lars, så var där en bokhållare som hette Åkerman. Han prata om det för far. Kom Lars in: Gomorgon bokhållaren. Kan jag få mig

en idag? – Nä jag har min själ inte tid, sa Åkerman, för förvaltaren kan komma när som helst. Så hade di en lång sån här karljohansoffa som stod på kontoret, där var skåp i bägge ännar. I den ena ännen hade di två tioliters stenkrus, en med terpentin på och en med brännvin. – Jag kan själv ta mig en, sa Lars. Ja men skynna sig för fan, sa Åkerman för att Göransson kan komma när som helst.. Och Lars han tog den ena stenflaskan och slog upp ett kohorn, slög det bums. Så stod han litt och hicka efter andan. Så sa han: Kors i Jesu namn, det var ju terpentin! Lars står som en torsk sa Åkerman. Men så fick han två horn ovanpå och sen segla han hem. Di såg han inte på fjorton dar. Så var det julatid. Så träffa jag Lars. Så sa jag: Nå vad ska du ha för dig till julafton? Han var änkeman då. – Fantamej fem liter, två fina bröd. Jag ska leva! sa han.

.....nere i Perstorp. Det var Frälsningsarmén. Och så hölt di på hela dan, så henad mot kväll innan di skulle resa så börja det regna, så flytta di in på Perstorps loga. Så där skulle gubben Fritz, en jäkla spekulant, den lille slaktaren, det var en liten undersätsig herre med Frantz Joseph –mustascher och polisonger och så var han klädd i en gammal kuskakappa, han hade aldrig kapuschong på. Han hade fått den av fröken Petersén på Södra Lindved, där var han ju slaktare och jägare. Så kom där ett fruntimmer, en frälsningssoldat, hän till gubben Fritz. Han var en jäkla spekulant. Så sa hon: Stackars man, har ni frid med Gud? – Ja, sa Fritz, det har jag haft i många år. Men den där lille skäggede mannen där står, han har aldrig haft frid med Gud. Så peka han på slaktaren. Hon gick hän och tog slaktaren om halsen. Så sa hon: Stackars gubbe, har ni frid med Gud? – Gubbe?! Gubbe i helvete satan!. Vem tror du inte har frid med Gud? Och så började di ackordera. Nu var slaktaren jäkligt bibelsprängd. Han kunde inte läsa men så hade han tjänt som barn hos en läsarpräst så han kunde ju bibeln rätt så bra. Men så kunde han inte klara sig till slut utan så lyfte han upp benen och snurra runt på klacken och slapp en så det dåna i hela gåren. Hon var kritvit. Så sa han till, så peka han på fruan hänne för näsan med pekfingret, så sa han: ... hör du dess röst i öknen men du vet icke vadan den kommer eller vadan den far,

förstår du det, din fismärr? – Stackars gubbe, han har fått satan i hjärtat! – Gubbe, gubbe, i helvete! Bor inte satan i hjärtat på dig, din förbannade fismärr! sa slaktaren. Hon fick inte frälst han.

Så bodde han i det huset som ligger upp till Tages hus, i det lilla där Anders Nilsson bor, Snacke-Anders. Så kom där en jude, han ville sälja till han, pracka på han. Slaktaren han fick han ut i dörren och på den tiden hade judarna knyte. Där stod juden och schackra och schackra. Ja, han hade mycket av fina saker att sälja till han. Slaktaren hade en gammal pistol som hängde över sängen och var laddad. hugger och skjuter två skott mellan benen på juden. Och den for huvudstupa ut på vägen. Och sen så tog juden till schappen.

Nu ska jag prata om gamle korpral Skog. Han var halt. Och han var ryktare på Södra Börringe hos baron Sigvard. Och så var där en liten gubbe som hette Hans Klockare. Och inspektoren den var periodsupare, hette Jansson. Och lafogden, den han söp ässe. Och baron Sigvard han var ryttmästare på dragonerna i Ystad. Så kom han upp till Södra Börringe och så skulle han träffa far sen, de skulle ut på jakt. Far skulle möta honom nere vid stationen, men far var ju kommen iväg i god tid och där mötte han baron Sigvard. När han blev arg, baron Sigvard, så blev han rent kopparröd i hela synen. Så spotta han. Så sa far: Hur fan ser baronen ut idag? – Ja, kan du tänka dig. Jag kommer upp till gåren. Spektoren sidder nere på stenen vid vägen, ibland skäller han som en hund och ibland galler han som en tocke. Lafogden, den han ligger inne på logen och sover. Och jag kommer ner i kostallet, där bölar alla korna, jag såg inte till Skog och jag gick där och titta, jag såg inte nån. Så fick jag syn på Hans Klockare, han stod och höll en ko om halsen. Så sa jag: Vad gör du, Hans? Kom här hit! – Jag kan inte släppa, herr baron, för då faller jag omkull. – Jaså, min själ, är du så full! Var har du den andra suggan henne? – Han ligger henne i äterna. Där låg Skog, han hade blivit begravet i änterbunken. Han gick hän och vifta med käppen och kom till att ramma Skog över näsan. Och han for upp. – Vad i helvete tar du dig till,

karasatan?! Ska du överfalla sovande folk! – Ja, jag ska fantamej väcka dej.

..... tar de var sin skövel och sen går de ut och skoffar skit på landsvägen. Och så var de degraderade ifrån kostallet. Ja jesses.

Så var där ju höstagille på Börringe. Det var när denne grevens farfars far han kom dit, han kom från Figeholm. Och han hade en jäkla snål hushållerska. som var kommen med därifrån, nej hon var inte kommen med därifrån. Så skulle de ha höstagille. Så slaktade de en kviga som de kokte soppa på till folket. De skulle ju ha färsk soppa och kött och panntofflor. Och den här hushållerskan hon tog all talgen av den här nyslaktade kalven och så hade hon en massa härsken talg som hon la i soppan i stället. Så satt vi och åt, så titta mor på soppan och så sa hon till far: Hör du Ola, ta du inte och åt av den soppan för den är inte bra. Och far åt inte av soppan. Men där var gamle kammartjänare Jonsson, han var glad i fett, han skumma fettet av soppan och så bredde han ett halvt tum tjockt smör på brödet och satte i sig. Och gubbarna di åt soppa och di åt kött. Den förste som det slog larm på det var Lars Brom, nej det var Sven Persson eller vad di kallar han, Röskägg. Han ... inte mer än mitt i förrän det braka löst.kortet, sista stick. Min själ måste skala ifrån korten. Och sen blev där marsch Där var två huggedrängar som spela fiol, så tog de några tag med stråken och så ut genom porten och in på brännesgåren, där hade de sitt avträde. Alltså där var inte något avträde för folket. Och kvingorna di ville ju dansa, di hade ju inte satt i sig så jäkligt som gubbarna. Upp och dansa, ja gubbarna titta lite på och så tog de ett varv. Och sen så bar det av. Till slut var hela magasinsgaveln, de nådde inte mer än precis utanom gaveln, där satt de uppradade. Och betjänten han lå i fjorton dar, han höll på att dö Men hon måtte min själ resa. – sa Lars, det var ett satans gille för det slog ju larm med detsamma. En behövde min själ inte ta recinolja. Jaha.

Det var en kväll. Far han bruka ju servera på gåren. Så var det skomakare Möller, han hade tre gesäller. Där var skomakare Larsson, han hade träben, han hade ett litet ben som var uppbundet och så hade han träben. Han var bra frusen.

Och månen sken när far han kom ifrå gåren. Och bakom vinkällaren, för där var ju folk rädda att gå förbi den, de hade för sig att det spöka där. Där var Möllers gesäller på väg, de skulle gå till sista tåget och de var såna karlar. Där står en ek, han står där ännu emod vägen. Och där gick far upp och ställde sig vid den. Och så kom dom, gesällerna, mitt för och så: /vrålar/ ett jåkla vrål! Helt om marsch! skomakare Möller Hans Skomakare Så kom ju far opp där. – Har inte Fogelberg hört ett farligt vrål där nere? För där är nån jävla Sen våga di inte gå den vägen utan di gick ner om Hans Fiskare och Ekholmen för di skulle gå till sista tåget. Jaha.

/Hans: Anders Magnusson.....?/

Ja. Blaren kalla di han för. Han hade en dotter som hette Sofia. Hon blev gift med gårdsdrängen på Benstorp. Han hette Svensson. Så kom Magnusson en dag till mig. Så sa han: Jo, min svärson Svensson det är jävelen och i min själ en båld karl. Han kan göra alla sorters snickeriarbeten på Benstorp, han gör torpelar (tjuderpålar) med. Haha! Det var huvudsaken med snickerier för Anders Magnusson: att göra torpelar! Så hade han en katt. Och den hade blivit kattavild, det var ett jävla vrål om kvällarna. Så sa Anders Magnusson: Jaha, sa han till Skog och Fritz som bodde naboar med han, ni kan komma hem till mig i kväll och spela kort och dricka gök. Jag ska jävlar och i min själ avrätta den där kattasatan som kommer ifrån Dövelstorp. Ja, och di satt där inne och spela kort och rätt som det var så börjas det: rrrmiao rrrmiao rrrmiao. Så öppna dom farstudörren. Så vart Anders Magnusson så darrhänt så händerna gick på det viset. Han hade en gammal dragonapistol. – Jag ska jävlar och min själ lära dig katta. Kom nu ut så ska ni få se hur jag ska avrätta katta. Katten satt ute på farstugolvet och Anders Magnusson han rikta och Pang! Det tog flera alner ifrån katten och den iväg mot Dövelstorp.

..... Katten han kom inte igen. Så ett par dar efter så kom han dit igen. Det var en söndag. Så satt upp mot bagarugnen. Så skulle Anders Magnusson passa på att skjuta han där med sin

dragonapistol. Så käringen köra ut katten. Och det hölt på att gå galet för käringen för hon hölt på att få hela svärmen i synen i stället för katten.

Ja, där var Blaren. Han hade en son som hette Evert. Blaren kalla han åsse för Blaren. Jag gick med och skoga och min bror och så var Blaren med och några andra. Så sa min bror till Evert: Du får vissla din marsch. Men så kunde han inte vissla, han hade inget musiköra. VISSLAR. Den är så jävla bra att gå efter, sa han. Så skulle han bli stalldräng på Börringe. Så hade han fanimej disciplin på sin gamle far så den våga inte säga du till han. När han mötte han, kom ridandes eller körandes, så skulle gubben säga till han: Vart ska herr Andersson rida? – Vad rör det dig, din gamla gubbajävel! Det var far och son.

Så var där en som hette Lilja. Han hade varit soldat. Nu hade 8 mm gevären kommit i bruk. – De har jävlar i min själ bössor nu, sa Anders Magnusson, di kan skjuta rätt igenom många stora trä. På den tiden fick soldaten ha geväret hemma och ammunition, hela munderingen. – Han Lilja han sa till mej: Hör ni far, gå hem och hugg på pilen. Och pilen var ju nån halv aln tjock. Och jag hugg ett där. Och Lilja han sköt, han sköt min Gud och själ tvärs igenom pilen. Det var inte

Så var där korporal Skog. Han kom upp till Fritz, de bodde naboar. – Ja, hade jag hatt nån bössa så skulle jag jävlar i min själ skjuta mig, sa Skog. Han hade blivit oense med käringen. – Käringen är jävlig därhemma. Hon for på och drog mig i håret. Men jag har inget att skjuta med. – A det är inte farligt, sa Fritz, gå ner och sätt dig där vid pilen, så ska jag skjuta dig. Ja, Skog han gick ner. Fritz hade en gammal mynningsladdare och han tog upp den och stod och sikta. Han skulle ju skjuta ovanom Skog. – Jaså, sa Skog, där ser man hurna vänner man har. Skulle du verkligen ha hjärta till att skjuta mig! – Ja, du är inte dö, sa Fritz. – Ja, där ser man min själ vänskapen. Det blev ingen avrättning.

Han körde för far, Lille-Lars kalla di han. Han hade vatt jockey. Han servera på gåren. Han var andrekusk så kallad. Och så körde han för far och baron Lave, baron Sigvard och baron Augustin och förvaltare Håkansson. Di skulle ut på jakt och åkte i en scharabang. Så skulle di köra ner om backen vid Sallerup och där hålla vägen, luta. Så sa förvaltare Håkansson, han var upplänning, så sa han: Det lutar Ola, det lutar Ola, sa han till far. – Ja, sa far Så körde di litta till, så hålla det igen. – Det lutar Ola, det lutar Ola. – Ja, dinne gången var det då inte ja,

Gamla original. Där var en som hette Jöns Stolpe. En stor ståtlig man men gammal. Han gick i skogen. Så hade han inte mer än två tänder. Där satt dom om morgonen och så sa jag till han, di satt och åt då, så sa jag till han: Ja men, Jöns Stolpe, kan du inte tugga med tänderna. – Di sitter ju inte mitt för varandra, sa han. Di satt vid sidan om. Ja, gubbar på den tiden.

Där var Rubba Jins Persson. Den han var enfaldig. En stor ståtlig karl, han hade samma dant skägg som Erik XIV, långt. Men så var han ju enfaldig. Så en dag så när han gick i skogen hos far så kom far lite sent, så sa han: Fogelberg kommer sent idag. – Ja, jag var nere och hjälpte Anders Fiskare och lässa en gädda. Hon var så stor så vi läste na på två järnvägsvagnar. – Fan i mitt röda blod, sa Jins Persson, finns där så stora fiskar till! – Ja, det gör där. Men så gick han litt, så gick han hän till far, så sa han: Han hade gått och filosoferat över det. Så en dag kom han till far i skogen. och så hade han nya träskostövlar på sig. Och så sa far: Va, har du fått nya träskostövlar på dig? – Jamen i jävlar, di var inte vanntätta! Jag fick tjära dom utanpå. – Tjära dom utanpå? sa far. Du kan väl för fan begripa att du ska tjära dom inge i! – Säger Fogelberg det? – Ja ellers blir di ju inte vanntätta. Dan därpå kom Jöns Persson. – Nu har jag fan i mitt röda blod tjärat dom inge i så kan Fogelberg tro dom är vanntätta. Tredje dan därpå så kom han i träskor. Så sa han: jävla lögn, Fogelberg,.. – Vadå? – Jo, jag kunde ju inte

få stövlarna av mig igår utan käringen måtte skära skaften å dom. För tjäran hade ju bekat fast. Så disputerar far och han om morgonen. Så sa far: Ja, stekta panntofflor med fläsk i, det är gott. – Nej, det är fan i mitt röda blod inte nåt att äta, sa Jins Persson. – A, då förstår du dig inte på stekandet, sa far. – Hur steger Fogelberg dom? – Jo du förstår, när du steger dom så ska du ha bra med fläsk och fett på. Så ska en slå ett par matskedar terpentin på järnet. Ja, när Jins han kom hem: Jag vill ha stekta panntofflor, jag ska själv steka dom efter Fogelbergs recept. Ja, han stekte dom. Har du terpentin? – Du ska väl inte ha det på?! – Jo det har Fogelberg sagt. När det stekte allra som jäkligast så slog han terpentin på. Alltihopa for av pannejärnet och ut på spisen. Morgonen därpå kom han till far: Vad fan i mitt röda blod glostorps jävla lögn, Fogelberg., sa han. Panntofflorna blev ju inte på järnet när jag slog terpentinen på. Ja där var original på den tiden.

Där var Anders Fiskare. Han skulle ju lämna alla grevens tomflaskor som är nere i vinkällaren, där var ju flere lass som hade samlats under årens lopp. Brännvin- och vinflaskor. Och där var Anders kommen ner. Och där var en betjänt som hette Andersson. Han brukar kasta vann på flaskorna. Han hade alltid brännvinsflaskor inne vid sängen som han drack ur och sen kasta han vann på dom. Och dom var också kommen ner i källaren. Och Anders han var med och hjälpte till. Och där var en flaska där var så möed på. – Vad männ det är, sa Anders. Det är grönt, det har stått där så länge. Han tog en bra slurk. – Fy för i hondan, det var ju salt! Det var av betjäntens urin han hade tatt sig en skvätt! Men det blev däri han, han svalde det.

Denne grevens farfars far, han dog 1896. Jag var 16 år då. Och de hade tolv barn och dom var tolv syskon då. Så var där ju statungar som vi kallade töserna. Ja di kom ju alltid upp på gåren och blev städerskor. Där var ju folk så dom höll på att trampa varandra på tårna. Och så på sommaren kom alla barnen hem och dom hade guvernanter med sig till flickorna och informator till pågarna. Du kan tro att då var där liv. Så fröken Stina hon gick på målarskolan, det var den

yngsta. Så skulle prins Eugen, han gick också på skolan då, han skulle komma dit. Och där var ju ett jåkla anstalt. Ny mundering på Klosterviken. Tjåretunnor brände i vassarna. Så skulle di föreställa di var i Italien med gondoler. Di hade alla di gamle pråmarna ute. Där var Anders Fiskare, han rodde den ena, och där satt Christian Möller och spela dragspel i den andre och så var där ju gäster i båtarna. Och Anders Fiskare rodde en. Och där var skomakare Möller som Så föreställde det att det var i Italien di var. Så brände där tjåretunnor runtenom i sjön. Då börja middorna halv fem. Och nu hade di sju åtta ibland nie rätter mat och allt vad sprit di drack! Och när jag var 16 år så börja ja att servera. Då börja ja till halv fem. Och det var ju en hel ritual när di skulle servera middag. Och gubevars om man råkade tappa en gaffel eller något sådant! Det var ju högmålsbrott. Och så prata di alltid franska vid bordet. Och så hade vi köket på nedre botten, matsalen var på andra botten. Så var det en middag där var. Vi behövde duka av bordet. Så Lille-Lars han var ju med och servera, han bruka alltid gå och tömma alla sladdar i glasen så gubben blev ju rätt så förfriskad för alla drack ju inte ut. Och di hade ju tre fyra sorters vin ibland till middan. Rätt som det var hörde vi ett sjusabla skrammel nedanom trappan, där var en trång trätrappa ner till köket. Kors i Jesu namn, sa betjånten, han hette Mander. Lars skulle gå ner med en hel bricka glas. Lars hade trillat från översta trappsteget – den var lika lång som trappan här ute – och vi kom ut och titta ner så satt Lars ibland ruinerna. Så sa han: Jag slog mig inte, sa han. Ja, Lars.

Gamle kungen och kronprinsen serverade jag många gånger. Denne grevens farfars far han var ju Så hade vi andjakt. Det var den förste gången jag serverade han. Så skulle di äta lunch på slottet och då var greven under administration så han bodde på Bosjökloster. Men så kom han hem då. Och jag var ju med på jakten men sen måtte jag hem en halv timme innan dom för att klå om ju eftersom jag skulle in och servera med. Och di bjuder ju aldrig mer än två gånger någon rätt. Men greven han: Bjud kronprinsen, bjud kronprinsen! Jag

måtte bjuda han fyra gånger. Och när han då hade ätit en rätt, sen tände han sin cigarett. Sen fick ju andra också röka vid bordet. Men så var där hanses uppvaktning, di gamle tränade gubbarna, di kunde äta och di kunde supa. Och så hörde det till förr i världen enligt etiketten att när kronprinsen och di kunglige la kniv och gaffel så skulle alla andra lägga di, då fick di inte äta. Men det gav gubbarna fan i, di åt och di söp. Så satt han och röka. Det var liksom Karl XIV Johan, han åt ju på ett kvart. Var di då sextio sjuttio personer till middag så när han hade ätit så hade di siste inte fått nåt. Så var där en som sa en gång: Nu är väl Karl XIV Johan mätt, han och ingen annan! Så måtte då gå ut på restaurang och äta bakefter för di fick inte nåt. Men han tog ju inte hänsyn till det. Men desse här gamle gubbarna, kors i Jesu namn vad de söp. Så 1938 arrenderade greven bort jakten bara för han skulle bli fri från att ha något kungasällskap. Kungen kom ju alltid ner på andjakten och så på fasanjakten och så på Han var här tre gånger om året. Så arrenderade greven bort jakten. Så sa han: Jag vill min själ inte ha den, va fan gubbarna di super och äter ju för mer än vad di skjuter på och sen ska grevinnan ha en ny toilette för 600 kronor var gång. här ska vara en tillställning. Så han arrenderade bort jakten. Så var det en gång han hade bjudit en del upplänningar, denne greven, på jakt. Di var fina som engelska lorder och femtonhundrakronors bössor. Så vi jaga nere vid Perstorp. Det var den gamla kungajakten vi skulle ta en del av. Det var så fint så. Min kusin Johan han var ju skogsförvaltare, han skulle leda dreven. Jag gick ju aldrig med på dreven. Jag stod alltid sist och sköt vad som gick tillbaka och gick ut på sidorna. Och sen gick jag och samla upp viltet. Så de här herrarna, di var ju fina som fan. Greven han var i sina vanliga lumpor, det var en rock och en svart väst och en böjser..... Ja, sa jag, nu får ni inte skjuta höna, nu får ni bara skjuta tupp.

..... 150 skott.

..... Så kom jag till greven, så sa jag: Vi fick inte nåt.

– Jaså, min själ. Tog nästa drev, där sköt vi lika många skott. Där fick vi två

fasaner. Så tog vi Lerhällan vid Perstorp, den där långa remsan emot Oran till. Ah, där är gott om fasaner. Där fick vi fem. Men vi sköt min själ över 100 skott. Där kom hela skyttekedjan. Vi sköt bom. Så sa greven till mig: Di kan min själ nog få skjuta vad fan där kommer för jag ser di är ofarliga. Vi fick inte mer än 50 vilt den dagen. Så skulle jag på kvällen hos greve Gilbert, vi tog honom i båten. Han sköt och och han sköt. Så kom jag att titta på patronhylsorna och sa: Vad i Jesu namn! Skjuter greven med Röd Normal?! – Jag kunde inte få nån annan sort. Nu var han van vid att skjuta med, de där svarta tyska patronerna. Så sa jag: Då får greven öka framförhållandet en halv aln, håll en halv aln till över. Så går det, så sent bränner de. – Säger Bengt det? – Ja. Och han gjorde det. Och sen gick det min själ bra. Så sa han till mig: Varför fan sa inte Bengt det förr? – Jag visste ju inte greven använde Röd Normal. Och di bränner bråkdelen av vad en (Juters?) gör. Så hade di jakt sen den misslyckade herrajakten kallade greven den förr, så hade vi klappjakt då. Där var greven och Gilbert och Ragnar Hamilton och jag och Johan, Gustav Holst och Hilding Jönsson och Storm. Vi sköt på den dan 90 tuppar. Så när vi gick från och skulle gå hän till den andre så gamle Ferry, den hade hitt en kanin och den for rätt genom hela skocken. Jag gick en bra bit vid sidan om. Och där var ju hela staben samlad och di sköt min själ alla på kaninen. Han var lika hel! Så tänkte jag att kan dom skjuta bom så kan jag väl med. Och jag hålt upp bössan och sköt och kaninen han vände benen i vädret! Du kan tro greven han glodde! Det var inte bra. Men jag tjäna han i fyrtio år, jag fick aldrig en tillrättavisning, aldrig ett hårt ord av han. Jag visste ju precis hur han ville ha det.

När vi mötte de där satkäringarna, det har jag väl pratat om för dig? – Ja.

Jag var alltid nere och packade hans grejor när han skulle på jakt. Så skulle han på kungajakt. Kom in i hallen och packade ner studsaren och patronerna till han och där satt grevinnan och baron Lave, hans bror. Greven hade en helt ny kostym, en ljus yllekostym, knäbyxor. Han stod uppe i trappan till hallen. Där

var en stor spegel. Där stod han och speglade sig och vände sig och titta. Så sa grevinnan: Jag tror, sa hon till baron Lave, jag tror Corfitz har blivit högfärdig på gamla dar. – Det kan min själ vara högt på tiden, sa baron Lave. För han är fan så brokigt klädd. Han har rock av en sort, väst av en och byxor av en och ett par traseda stövlar. Han har aldrig ett plagg som hängde ihop. Sen en dag när jag mötte han, vi skulle ut på kaniner, så titta jag på honom. Han hade fått en rent ny ulster på sig. – Satans käringar, sa han. di har fantamej gett mig en ny rock, tagit min ulster. Det var en gammal ulster, hela axeln var avsliten och sydd ihop. Och här nedanom i skoningen, där hängde långa fransar och här efter bössan där hade han slitit hål på ryggen, där hade de satt en lapp. han kunde hålla händerna så. – Satans! Han trivdes inte i rocken. – Jävla käringar! rocken på mig. Så gick det ett helt år, så kom jag ner till honom en middag. Så kom han fantamej och hade hittat sin gamla trasa. – Jag blev min själ så gla så gla, sa han till mig. Jag har fantamej hittat min gamle rock. Det dröjde bara till dan därpå för så tog grevinnan och gav Jins Pålsson hans rock och så skämdes han för att ta igen den. Sådan var han!

Som en tankeöverföring. Jag gick en gång, vi gick genom Smockan, där var en kvarter högt vatten på gången. Jag hade gummistövlar och han hade ett par herrstövlar som där inte var mycket kvar på dom. Och jag gick bak efter han. Vad i helvete, han går ju och blir våt om benen på detta viset med så dåliga stövlar. – Jo du, där är min själ dubbla fötter i dem, sa han till mig. Precis som han visste vad jag tänkte. Jag blev så bortom så jag visste inte vad jag skulle säga.

Det var likasom gamle baron Sigvard. Han hade haft knäckt knäet. och jag gick bak efter han vid Oran. Och så hade han sådana här trikåpantalonger, gamla sedan 80-talet. Dom satt hårt åt och så var benet snett. Jag titta på han och så tänkte jag: Ja, herregud, benet är ju snett på han. – Ja, det var där fantamej en råbock som spräckte på mig på en klappjakt på Skabersjö, sa han till mig. Precis som han visste vad jag tänkte!

Baron Sigvard, det var ju en förbaskat dålig skytt. Så skulle vi jaga rådjur nere på Harskog. Där var baron Sigvard och baron Lave, baron Jochum, baron Augustin och förvaltare Håkansson, far och jag och Johan och Anton. Och så skulle Anton och jag gå och driva. Där var en flock rådjur kom ut. Där var en bock med. Jag sköt på bocken. di råma, di sprang runtenom han och stödde han och den han sprang. Så kom jag fram till skyttarna, så kom far: Vad sköt du på? – Jag sköt på en bock och jag såra han hårt. – Det sier du fantamej alltid. Pang! Jag fick en rungandes örfil. Du får lära dig att peka rätt. Så gick vi lite till men vi hitta ingen bock. Så gick jag och gråt, jag var ju inte mer än 15 år. – Ja, jag ska min själ lära dig, sa far, att peka rätt.